

Дискантъ — най-високия отъ четиритъ главни вида женски или детски гласове (гл. сопранъ).

Дискорданцъ, ит. discordanz = музикално неблагозвучие.

Дисонансъ, фр. dissonance, лат. dissonantia — интервалъ, който не привежда слуха въ покой, не го задоволява, и трѣбва да бѣде последванъ отъ другъ интервалъ — консонансъ. Понятието за Д. се е мѣнило презъ течение на вѣковете. Така: терца та въ началнитъ срѣдни вѣкове се е считала за Д. Въ най-новата наша съвременостъ, понятието за Д. и консонансъ се решително измѣнило, защото ухото еволюира въ своитъ изисквания и, следователно, критериятъ за Д. и консонансъ е непостояненъ. Интервалитъ и акордитъ, които се употребяватъ въ модерната музика, се коренно различаватъ не само отъ класическата, но и отъ тази на най-близката до нея епоха — новоромантичската. По класически понятия — **сжестествени дисонанси** сж: голѣмитъ и малки секунди, септими и нони, умалена квинта, увеличена секста, умалена септима и тѣхнитъ обръщения, а **случайни** — тия, които се получаватъ при задържане, проходящи ноти и др.

Дистинкцио, лат. distinctio — се наричатъ при Григориянското пѣние мелодическитъ части, които се получаватъ вследствие на разчленението.

Дистинто, ит. distinto — ясно, отчетливо.

Дистихонъ — грѣцки метрумъ, състоящъ се отъ хексаметъръ и пентаметъръ.

Дисъ, dis = ре диезъ, по нѣмското наименование.

Дисъ молъ, dis moll = ре ♯ миноръ, паралелна на фа ♯ мажоръ, имаща 6 ♯

Дитерсъ, фонъ Дитерсдорфъ Карлъ — Ditters, von Dittersdorf Karl — извънредно плодовитъ композистъ, предходникъ на Моцарта въ създаването на нѣмската комическа опера, род. 2 ноем. 1739 въ Виена, умр. 24 окт. 1799 въ Нойхофъ (Чехия); още като дете започва да учи цигулка, и постѣпва въ оркестра на Бенедиктинската църква.

По застъпничество на принцъ Йозефъ, чийто пажъ е билъ, Д. получава мѣсто въ Виенския придвореръ оркестръ (1761—1765), следъ което бива назначенъ капелмайсторъ на Гросвардаинския епископъ (въ Унгария), дето компонира единъ голѣмъ брой църковни творби и нѣколко комически опери; отъ 1770 живѣе въ Йоханисбургъ — (Силезия) при графъ Шафгочъ, като ржководителъ на единъ малкъ домашенъ оркестръ. Тукъ той ревностно компонира сценически творби. Следъ като отклонява предложението на Фридр. Вилхелмъ II да заеме мѣстото на Гасманъ като дворцовъ капелмайсторъ, Д. живѣе 1773—1786 въ Виена. Въ този периодъ той създава най-хубавитъ си творения: прекрасната комическа оперета „Докторъ и аптекаръ“, после „Червената шапчица“ и „Хиронимъ скжперникъ“, ораториитъ: „Естиръ“, „Йовъ“, и „Исакъ“. Следъ смъртта на гр. Шафгочъ, Д. изпада въ голѣма нѣмотия, и бива прибранъ, заедно съ семейството си, отъ фрайхеръ фонъ Штилфридъ, единъ любитель на музиката, въ чието имение той и умира. Творчеството на Д. е много голѣмо, и се състои: отъ 28 опери, нѣколко оратории, кантати и меси, 112 симфонии, отъ които 12 върху „Метаморфозитъ“ на Овидия, 35 концерта за цигулка, пиано и др. инструменти, 18 клавирни сонати за 4 ржце, 12—за 2 ржце, 12 струнни квинтета, 6 стр. квартета, 2 квартета съ оркестръ, 26 дивертимента и др.

Дитирамби — лирически хорови пѣсни при старитъ грѣци, произлѣзли отъ култа на Бакхуса, отъ които, чрезъ въвеждане на единъ солистъ, се разви античната трагедия.

Дито, ит. dito — прѣстъ.

Дитонъ = име на голѣмата терца у гърцитъ, употребявано и отъ латинскитъ теоретици.

До — въ италианската солмизация, име на нотата С вмѣсто ut.

Доатѣ, фр. Doigté — означение на прѣститъ при свирене на разнитъ инструменти.

Добржински, Игнацъ Феликсъ — Dobrzynski, Ignaz Felix — полски